

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ - ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

CHARIKLEIA SYNTELI
ΨΗΦΙΑΚΑ ΥΠΟΓΡΑΜΜΕΝΟ
12.03.2021 09:21

Αριθμός απόφασης 79 /2021

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τον Ειρηνοδίκη Εμμανουήλ Φωτάκη, τον οποίο όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Ειρηνοδικείου Αθηνών και με τη σύμπραξη της γραμματέως Μαρίας Γιαντσιδή.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 2-10-2020, για να δικάσει την υπόθεση των κάτωθι διαδικιών:

Οι ενάγοντες:

1. Λαμ
Σ.
2. Ελ
Κύ
3. Ξα
Φλ
4. Ανα
της
5. Ελέ
Α.Φ
6. Αν
Μιλ
7. Καλ
Διογ
8. Βασ
με Α
9. Αλι
Α.Φ
10. Ελέν
- Δ.Ι
11. Ευαν
Κατς
12. Θωμ
Α.Φ.

35. Γ
0
36. Γ
Α
37. Ε
Α
38. Ρ
Ι
39. Σ
Ι
40. Σ
1
41. Ε
1

οι οποίοι

Το εναγόμενο: Ελληνικό Δημόσιο που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, το οποίο παραστάθηκε διά της Δικαστικής Πληρεξουσίας του ΝΣΚ

Οι ενάγοντες, με την από η από 20/3/2019 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με γενικό αριθμό κατάθεσης δικογράφου 30890/2019 και ειδικό 773/2019 και προσδιορίστηκε να συζητηθεί αρχικά για τη δικάσιμο της 21.2.2020 και κατόπιν αναβολής για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, οπότε και εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου ΕΡ/17, ζητούν τα αναφερόμενα σε αυτή, για τους λόγους που επικαλούνται. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι νομικοί παραστάτες των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από τα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 22 παρ. 1 και 25 παρ. 1 Σ. προκύπτει ότι δεν επιτρέπεται διαφορετική μεταχείριση εργαζομένων που παρέχουν στον ίδιο εργοδότη ίδια εργασία (Α.Π. 1666/2001 ΔΕΝ 2002, 307, Α.Π. 635/1993 ΕΕργΔ 1994, 430, Α.Π. 211/1992 ΔΕΝ 1992, 672). Η συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της ίσης μεταχείρισης δεν απαγορεύει μόνο την άνιση μεταχείριση μεμονωμένων εργαζομένων, αλλά και την άνιση μεταχείριση κατηγοριών εργαζομένων (Λεβέντης, ΝοΒ 1992, 53, Ζερδελής, Ατομικές εργασιακές σχέσεις, σ. 190 και ΔΕΝ 1997, 1313, Κουιάδης, Ατομικές

εργασιακές σχέσεις, σ. 665, Γεωργιάδου, Η αρχή της ίσης μεταχείρισης των εργαζομένων, σ. 99). Επομένως αν γίνει από το νόμο ειδική ρύθμιση για ορισμένη κατηγορία προσώπων και αποκλείεται από τη ρύθμιση αυτή, κατ' αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση, άλλη κατηγορία προσώπων για την οποία συντρέχει ο ίδιος λόγος που επιβάλλει την ειδική μεταχείριση, η διάταξη αυτή που εισάγει την αδικαιολόγητη δυσμενή μεταχείριση είναι ανίσχυρη ως αντισυνταγματική. Τα ίδια ισχύουν και όταν η ειδική ρύθμιση αφορά μισθό, σύνταξη ή άλλη παροχή προς δημόσιο λειτουργό ή υπάλληλο και γενικώς μισθωτό, οπότε, στην περίπτωση κατά την οποία διαπιστώνεται αδικαιολόγητη διάκριση, τα δικαστήρια επιδικάζουν την παροχή αυτή και σε εκείνους που αδικαιολόγητα εξαιρούνται (Ολ. Α.Π. 16 και 17/2015). Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 23 παρ. 2 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (10.12.1948), "Όλοι χωρίς καμιά διάκριση, έχουν δικαίωμα ίσης αμοιβής για ίση εργασία". Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 7 του Διεθνούς Συμφώνου των Ηνωμένων Εθνών για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Μορφωτικά Δικαιώματα (19.12.1966), το οποίο κυρώθηκε με τον ν.1532/1985 (ΦΕΚ Α', 45), αναγνωρίζεται το "... δικαίωμα κάθε προσώπου να απολαμβάνει δικαίους και ευνοϊκούς όρους εργασίας, οι οποίοι να εξασφαλίζουν ειδικότερα αμοιβή που παρέχει σε όλους τους εργαζομένους, σαν ελάχιστο όριο: ένα μισθό δίκαιο και αμοιβή ίση με την αξία της εργασίας χωρίς καμιά διάκριση...". Περαιτέρω, με το άρθρο 4 του € παϊκού Κοινωνικού Χάρτη του Συμβουλίου της Ευρώπης (18.10.1961), που κυρώθηκε με τον ν. 1426/1984 (ΦΕΚ Α', 32), καθιερώνεται υποχρέωση αναγνώρισης του δικαιώματος των εργαζομένων για ίση αμοιβή για εργασία ίσης αξίας. Το αυτό δικαίωμα κατοχυρώνεται και με την υπ' αριθμ. 111 Διεθνή Σύμβαση Εργασίας της 04.06. 1958 της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, που κυρώθηκε με τον ν. 1424/1984.

Επίσης, με τη ρήτρα 1 της Οδηγίας 1999/70/Ε.Κ. "σχετικά με τη συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP" (ΕΕ L 175/43 της 10.7.1999), ορίζεται, μεταξύ άλλων, ως σκοπός της Οδηγίας "... η βελτίωση της ποιότητας της εργασίας ορισμένου χρόνου με τη διασφάλιση της εφαρμογής της μη διάκρισης". Σύμφωνα με τη ρήτρα 2 της Οδηγίας, το πεδίο εφαρμογής της καταλαμβάνει "... όλους τους εργαζομένους ορισμένου χρόνου που έχουν σύμβαση ή σχέση εργασίας όπως αυτές καθορίζονται από τη νομοθεσία, τις συλλογικές συμβάσεις ή την πρακτική σε κάθε κράτος". Περαιτέρω, σύμφωνα με τη ρήτρα 3 της Οδηγίας, ως "εργαζόμενος ορισμένου χρόνου" νοείται κάθε πρόσωπο που έχει "σύμβαση ή σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου συναφθείσα απευθείας μεταξύ του εργοδότη και του εργαζομένου, η λήξη της οποίας καθορίζεται από αντικειμενικούς όρους, όπως παρέλευση συγκεκριμένης ημερομηνίας, η ολοκλήρωση συγκεκριμένου έργου ή η πραγματοποίηση συγκεκριμένου γεγονότος" και ως "αντίστοιχος εργαζόμενος αορίστου χρόνου" νοείται "... ο εργαζόμενος που έχει σύμβαση ή σχέση εργασίας αορίστου χρόνου στην ίδια επιχείρηση, και απασχολείται στην ίδια ή παρόμοια εργασία/απασχόληση, λαμβανομένων υπόψη των προσόντων ή των δεξιοτήτων". Με τη ρήτρα 4 της Οδηγίας ορίζεται ότι "όσον αφορά τις

συνθήκες απασχόλησης, οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται δυσμενώς σε σχέση με τους αντίστοιχους εργαζόμενους αορίστου χρόνου μόνο επειδή έχουν σύμβαση ή σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, εκτός εάν αυτό δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους". Η Οδηγία 1999/70/ Ε.Κ. υποχρεώνει τα κράτη-μέλη να έχουν θέσει "σε ισχύ τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι απαραίτητες για να συμμορφωθούν με την παρούσα ... το αργότερο στις 10 Ιουλίου 2001 ..." (άρθρο 2 παρ. 1), ενώ επίσης προβλέπει ότι "... τα κράτη-μέλη μπορούν, εάν είναι απαραίτητο και ύστερα από διαβούλευση με τους κοινωνικούς εταίρους προκειμένου να ληφθούν υπόψη ιδιαίτερες δυσχέρειες ή η υλοποίηση με συλλογική σύμβαση, να διαθέτουν συμπληρωματικό χρονικό διάστημα ενός έτους κατ' ανώτατο όριο" (άρθρο 2 παρ. 2).

Περαιτέρω, η μεταφορά της Οδηγίας 1999/70/Ε.Κ. συνεχίστηκε, ειδικά όσον αφορά τους εργαζόμενους ορισμένου χρόνου στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, με την έκδοση του π.δ. 164/ 2004 "ρυθμίσεις για τους εργαζόμενους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου στον δημόσιο τομέα" (ΦΕΚ Α', 134), το οποίο τέθηκε σε ισχύ τη 19.07.2004. Με το άρθρο 4 παρ. 1 του εν λόγω π.δ. ορίζεται ότι "όσον αφορά στους όρους και στις συνθήκες απασχόλησης, οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου δεν επιτρέπεται, εκ μόνου του λόγου ότι η σύμβαση τους είναι ορισμένου χρόνου, να αντιμετωπίζονται δυσμενώς σε σχέση με τους αντίστοιχους εργαζόμενους αορίστου χρόνου". Περαιτέρω, με το άρθρο 3 αυτού ορίζεται ότι "... νοείται ως: α) "Εργαζόμενος ορισμένου χρόνου", κάθε φυσικό πρόσωπο που έχει σύμβαση ή σχέση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, ή σύμβαση ή σχέση έργου ή άλλη σύμβαση ή σχέση που υποκρύπτει σχέση εξαρτημένης εργασίας, η οποία έχει συναφθεί απευθείας μεταξύ του εργοδότη και του εργαζομένου και η λήξη της καθορίζεται από αντικειμενικούς όρους, όπως ιδίως παρέλευση συγκεκριμένης ημερομηνίας, ή αποπεράτωση συγκεκριμένου έργου ή πραγματοποίηση συγκεκριμένου αποτελέσματος, β) "Αντίστοιχος εργαζόμενος αορίστου χρόνου", κάθε φυσικό πρόσωπο που έχει σύμβαση ή σχέση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου στον ίδιο φορέα ή επιχείρηση και απασχολείται σε ίδια ή παρεμφερή ειδικότητα, λαμβανομένων υπόψη των προσόντων ή των δεξιοτήτων του. Όπου δεν υπάρχει "αντίστοιχος εργαζόμενος αορίστου χρόνου" στον ίδιο φορέα ή επιχείρηση, η σύγκριση γίνεται με αναφορά στην οικεία συλλογική σύμβαση ή όταν δεν υπάρχει τέτοια, με αναφορά στην εκάστοτε εθνική γενική συλλογική σύμβαση εργασίας ή, εάν δεν υπάρχει, στην κείμενη νομοθεσία, γ) "Δημόσιος τομέας", ο οριοθετούμενος από τις διατάξεις του άρθρου 51 παρ. 1 του ν. 1892/1990 (ΦΕΚ Α', 101) ή από άλλες ειδικές διατάξεις, όπως εκάστοτε ισχύουν, αποκλειομένων σε κάθε περίπτωση από αυτόν των ανωνύμων εταιρειών που είναι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο Αξιών Αθηνών, οι οποίες υπάγονται στις ρυθμίσεις του π.δ. 81/2003, δ) "Σύμβαση", η σύμβαση ή σχέση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, ή σύμβαση έργου ή άλλη σύμβαση ή σχέση που υποκρύπτει σχέση εξαρτημένης εργασίας, ε) Όπου αναφέρεται ο όρος

"επιχείρηση" ή "εκμετάλλευση" ή "εργοδότης" νοείται και η δημόσια υπηρεσία, το Ν.Π.Δ.Δ. ή ο φορέας με τον οποίον έχει συναφθεί η αντίστοιχη σύμβαση".

Το Σύνταγμα ορίζει, στο άρθρο 4 παρ. 5 ότι «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους» και στο άρθρο 25 ότι «1. Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους...Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας. 2...3...4. Το Κράτος δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης». Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 79 παρ.1 του Συντάγματος «Η Βουλή κατά την τακτική ετήσια σύνοδό της ψηφίζει τον προϋπολογισμό των εσόδων και εξόδων του Κράτους για το επόμενο έτος...», ενώ, κατά το άρθρο 106 παρ.1 αυτού «Για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης και την προστασία του γενικού συμφέροντος το Κράτος προγραμματίζει και συντονίζει την οικονομική δραστηριότητα στη Χώρα, επιδιώκοντας να εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη όλων των τομέων της εθνικής οικονομίας...». Από τον συνδυασμό των συνταγματικών αυτών διατάξεων συνάγεται ότι σε περιπτώσεις παρατεταμένης οικονομικής κρίσης, ο κοινός νομοθέτης δύναται να θεσπίσει μέτρα περιστολής των δημοσίων δαπανών που συνεπάγονται σοβαρή οικονομική επιβάρυνση μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού και, ιδίως, όσων λαμβάνουν μισθό ή σύνταξη από το δημόσιο ταμείο λόγω της άμεσης εφαρμογής και αποτελεσματικότητας των επιβαλλομένων σε βάρος τους μέτρων για τον περιορισμό του δημοσίου ελλείμματος. Η δυνατότητα, όμως, αυτή δεν μπορεί να είναι απεριόριστη αλλά έχει ως όριο τις αρχές της αναλογικότητας, της ισότητας στην κατανομή των δημοσίων βαρών και του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, οι οποίες επιτάσσουν το βάρος της δημοσιονομικής προσαρμογής να κατανέμεται μεταξύ όλων των κατηγοριών απασχολούμενων τόσο στον δημόσιο, όσο και στον ιδιωτικό τομέα, όπως, επίσης, και των ασκούντων ελεύθερο επάγγελμα, δεδομένου, μάλιστα, ότι η βιωσιμότητα των δημοσίων οικονομικών είναι προς όφελος όλων. Και τούτο διότι, ενόψει και της καθιερωμένης στο άρθρο 25 παρ.4 του Συντάγματος αξίωσης του Κράτους να εκπληρώνουν όλοι οι πολίτες το χρέος της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης, δεν είναι επιτρεπτό η επιβάρυνση από τα μέτρα που λαμβάνονται προς αντιμετώπιση της δυσμενούς και παρατεταμένης οικονομικής συγκυρίας να κατανέμεται πάντοτε σε συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτών, όπως οι μισθοδοτούμενοι από το Δημόσιο, οι οποίοι, κατά κανόνα, είναι συνεπείς στις υποχρεώσεις τους, ώστε η σωρευτική επιβάρυνση αυτών να είναι ιδιαίτερα μεγάλη και να είναι πλέον εμφανής η υπέρβαση των ορίων της αναλογικότητας και της ισότητας στην κατανομή των δημοσίων βαρών, αντί της προώθησης διαρθρωτικών μέτρων ή της εισπραχής των φορολογικών εσόδων από τη μη εφαρμογή των οποίων ευνοούνται, κυρίως, άλλες κατηγορίες πολιτών, από την ασυνέπεια των

(Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

οποίων - κυρίως, στο πεδίο της εκπλήρωσης των φορολογικών τους υποχρεώσεων - προκαλείται σε μεγάλο βαθμό η δυσμενής οικονομική συγκυρία (βλ. ΣτΕ Ολομ. 3373/2015, 2192-2196/2014, 4741/2014, 1286/2012, Ε.Σ. Ολομ. 7412/2015, επίσης, πρβλ. ΣτΕ Ολομ. 668/2012). Η μισθολογική κατάσταση των υπηρετούντων στον δημόσιο τομέα αποτέλεσε, προς αντιμετώπιση της παρατεταμένης οικονομικής και δημοσιονομικής κρίσης των τελευταίων ετών, αντικείμενο συνεχών νομοθετικών παρεμβάσεων. Ειδικότερα, με το άρθρο 1 του Κεφαλαίου Α' με τίτλο «Μέτρα για τη μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και εισοδηματική πολιτική έτους 2010» του Ν. 3833/2010 «Προστασία της εθνικής οικονομίας-Επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» (Α' 40/15.3.2010) ορίστηκε ότι «1...2. Τα πάσης φύσεως επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη προβλεπόμενα των λειτουργιών και υπαλλήλων του Δημοσίου, των Νομικών προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) και των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως (Ο.Τ.Α.), των μόνιμων στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων και αντιστοίχων της Ελληνικής Αστυνομίας, καθώς και του Πυροσβεστικού και Λιμενικού Σώματος μειώνονται κατά ποσοστό δώδεκα τοις εκατό (12%). Τα επιδόματα των παραγράφων Α3 των άρθρων 30 και 33 του Ν. 3205/2003 (ΦΕΚ 297 Α'), όπως ισχύουν, μειώνονται κατά ποσοστό είκοσι τοις εκατό (20%) και τα επιδόματα των Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειας μειώνονται κατά ποσοστό τριάντα τοις εκατό (30%) αντίστοιχα.3...». Περαιτέρω, με το άρθρο 2 του ίδιου Κεφαλαίου θεσπίστηκε ανώτατο όριο αποδοχών και πρόσθετων αμοιβών των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα. Στη συνέχεια δημοσιεύθηκε ο Ν. 3845/2010 «Μέτρα για την εφαρμογή του μηχανισμού στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα κράτη-μέλη της Ζώνης του ευρώ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο» (Α' 65/6.5.2010), με το άρθρο τρίτο του οποίου, που έχει τον τίτλο «Μέτρα για τη μείωση των δημοσίων δαπανών», ορίστηκε ότι «1. Τα πάσης φύσεως επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη προβλεπόμενα των λειτουργιών και υπαλλήλων των φορέων της παραγράφου 2 του άρθρου 1 του ν.3833/2010...μειώνονται κατά ποσοστό οκτώ τοις εκατό (8%).2. ...6. Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειας που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία, για λειτουργούς, υπαλλήλους και μισθωτούς που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής των παραγράφων 1 έως και 4...καθορίζονται ως εξής: α) Το επίδομα εορτών Χριστουγέννων σε πεντακόσια (500) ευρώ. β) Το επίδομα εορτών Πάσχα σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ. γ) Το επίδομα αδειας σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ. Τα επιδόματα του προηγούμενου εδαφίου καταβάλλονται εφόσον οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα και αμοιβές, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων του προηγούμενου εδαφίου, δεν υπερβαίνουν κατά μήνα,

υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση, τις τρεις χιλιάδες (3.000) ευρώ. Αν με την καταβολή των επιδομάτων του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής, οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα και αμοιβές υπερβαίνουν το ύψος αυτό, τα επιδόματα του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής καταβάλλονται μέχρι του ορίου των 3.000€, με ανάλογη μείωσή τους. 7...». Ακολούθως, με το άρθρο 38 παρ. 5 του Ν. 3986/2011 «Επείγοντα μέτρα εφαρμογής Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2012-2015» (Α' 152/1.7.2011) ανεστάλησαν από 1.7.2011 και μέχρι τη θέσπιση νέου μισθολογίου, μεταξύ άλλων, οι διατάξεις του άρθρου 5 του Ν. 3205/2003, που αφορούν τον χρόνο μισθολογικής εξέλιξης των δημοσίων υπαλλήλων, ενώ, τέλος, με το άρθρο 55 παρ. 23 περ. α' του Ν. 4002/2011 (Α' 180/22.8.2011) μειώθηκε αναδρομικά από 1.7.2011, κατά ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%) το προβλεπόμενο από το άρθρο 12 παρ. 1 του Ν. 3205/2003 κίνητρο απόδοσης. Στη συνέχεια, ακολούθησε ο Ν. 4024/2011 (Α' 226/27.10.2011), με τον οποίο καθιερώθηκε, ενόψει των ιδιαίτερων δημοσιονομικών συνθηκών της Χώρας, νέο, ενιαίο μισθολόγιο που διέπει τη μισθολογική εξέλιξη του προσωπικού του ευρύτερου δημόσιου τομέα, το οποίο αντικατέστησε, από την έναρξη ισχύος του, την 1η.11.2011 (κατ' άρθρο 32 παρ. 1) τις διατάξεις του προϊσχύοντος μισθολογίου (Ν. 3205/2003). Με τις διατάξεις του νόμου αυτού, αναδιαρθρώθηκε η δομή του προγενέστερου μισθολογίου και, μεταξύ άλλων, οριοθετήθηκαν τα χορηγούμενα στο προσωπικό του δημόσιου τομέα επιδόματα και αμοιβές και καθορίστηκαν οι ειδικότερες προϋποθέσεις χορήγησής τους. Μεταξύ δε των χορηγούμενων επιδομάτων περιλήφθησαν και τα επιδόματα εορτών και αδείας, το ύψος των οποίων καθορίστηκε στα μειωμένα ποσά που είχαν διαμορφωθεί με τις διατάξεις του άρθρου τρίτου παρ. 6 του Ν. 3845/2010. Ειδικότερα, ως προς τα εν λόγω επιδόματα προβλέφθηκε, με το άρθρο 16 του ως άνω νόμου, ότι «1. Το Επίδομα Εορτών Χριστουγέννων ορίζεται σε πεντακόσια (500) ευρώ και χορηγείται στο ακέραιο, εφόσον ο υπάλληλος μισθοδοτήθηκε ολόκληρο το χρονικό διάστημα από 16 Απριλίου μέχρι 15 Δεκεμβρίου κάθε έτους και καταβάλλεται την 16η Δεκεμβρίου κάθε έτους. 2. Το Επίδομα Εορτών Πάσχα ορίζεται σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ και χορηγείται στο ακέραιο, εφόσον ο υπάλληλος μισθοδοτήθηκε ολόκληρο το χρονικό διάστημα από 16 Δεκεμβρίου μέχρι και 15 Απριλίου του επόμενου έτους και καταβάλλεται δέκα ημέρες πριν από το Πάσχα. 3. Το Επίδομα Αδείας ορίζεται σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ και χορηγείται στο ακέραιο, εφόσον ο υπάλληλος μισθοδοτήθηκε ολόκληρο το χρονικό διάστημα από 1ης Ιουλίου μέχρι και 30 Ιουνίου του επόμενου έτους και καταβάλλεται την 1η Ιουλίου κάθε έτους. 4. Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο υπάλληλος μισθοδοτήθηκε για χρονικό διάστημα μικρότερο από τα οριζόμενα στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου αυτού, καταβάλλεται τμήμα επιδόματος ανάλογο με αυτό που αντιστοιχεί στο χρονικό διάστημα της μισθοδοσίας του. 5. Τα επιδόματα των παραγράφων 1, 2 και 3 καταβάλλονται εφόσον οι πάσης φύσεως μηνιαίες αποδοχές συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων αυτών δεν υπερβαίνουν κατά μήνα, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση, τις τρεις χιλιάδες (3.000) ευρώ. Αν με την

καταβολή των επιδομάτων του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής, οι πάσης φύσεως μηνιαίες αποδοχές υπερβαίνουν, κατά την ημερομηνία καταβολής τους, το ύψος αυτό, τα επιδόματα αυτά καταβάλλονται μέχρι του ορίου των τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ, με ανάλογη μείωσή τους». Περαιτέρω, με τον Ν. 4046/2012 [Μνημόνιο ΙΙ] (Α' 28/14.2.2012) εγκρίθηκε το Σχέδιο του Μνημονίου Συνεννόησης (Memorandum of Understanding) μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας, της € παϊκής Επιτροπής και της Τράπεζας της Ελλάδος (άρθρο 1 παρ. 2) ως προϋπόθεση για την υπογραφή και τη θέση σε ισχύ των Συμβάσεων Χρηματοδοτικής Διευκόλυνσης μεταξύ του € παϊκού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (Ε.Τ.Χ.Σ.), της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Τράπεζας της Ελλάδος, τα σχέδια των οποίων επίσης εγκρίθηκαν με τον ίδιο νόμο και προσαρτήθηκαν σ' αυτόν ως Παράρτημα V (άρθρο 1 παρ. 1). Το εν λόγω Μνημόνιο αποτελείται από τρία επιμέρους Μνημόνια, στο πρώτο από τα οποία, δηλαδή στο Μνημόνιο Οικονομικής και Χρηματοπιστωτικής Πολιτικής (Memorandum of Economic and Financial Policies), το οποίο προσαρτάται στον Ν. 4046/2012 ως Παράρτημα V1 και στο οποίο περιγράφονται οι στόχοι, η στρατηγική και οι προοπτικές για την Ελληνική Οικονομία, μεταξύ άλλων, αναφέρονται τα εξής, στο κεφάλαιο με τίτλο «Δημοσιονομική Πολιτική»: «...6. Για να διασφαλίσει την πορεία δημοσιονομικής προσαρμογής του προγράμματος, η κυβέρνηση θα αναλάβει τολμηρές διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις από την πλευρά των δαπανών. Λαμβάνοντας υπόψη την προβλεπόμενη πορεία ανάκαμψης, τα συνεχή προβλήματα της Ελλάδας με τη φορολογική συμμόρφωση και την ανάγκη να προσαρμόσουμε κάποια από τα προηγούμενα μέτρα, θα απαιτηθούν επιπρόσθετα μέτρα πέραν εκείνων που έχουν ήδη εγκριθεί στο πλαίσιο της ΜΔΣ [εννοείται: Μεσοπρόθεσμη Δημοσιονομική Στρατηγική] του 2011 και του προϋπολογισμού του 2012...». Κατ' εφαρμογή του Ν. 4046/2012 εκδόθηκε, στη συνέχεια, ο Ν. 4093/2012 «Εγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 -Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του Ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016» (Α' 222/12.11.2012). Με τις διατάξεις της παραγράφου Α (με τίτλο ΕΓΚΡΙΣΗ ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ 2013-2016) του άρθρου πρώτου του νόμου αυτού εγκρίθηκε το μεσοπρόθεσμο πλαίσιο. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική έκθεση του μεσοπρόθεσμου πλαισίου (βλ. σχετ. κείμενο του Υπουργείου Οικονομικών Οκτωβρίου 2012) βασικός άξονας της στρατηγικής της Κυβέρνησης ήταν «η σύζευξη της δημοσιονομικής προσαρμογής και της επανεκκίνησης της πραγματικής οικονομίας, ώστε η χώρα να ξεφύγει από τον φαύλο κύκλο των ελλειμμάτων και της ύφεσης», καθώς και η εκδήλωση «σχυρής πολιτικής βούλησης για την παραμονή της χώρας εντός της € ζώνης και η ανάκτηση της αξιοπιστίας της χώρας στην € παϊκή και την παγκόσμια σκηνή». Όπως δε προκύπτει από το μεσοπρόθεσμο, η στρατηγική της οικονομικής πολιτικής της Κυβέρνησης που εφαρμόζεται από τα μέσα του 2012 έχει δύο κατευθύνσεις, η πρώτη εκ

των οποίων συνίσταται στην εδραίωση της δημοσιονομικής εξυγίανσης, προσαρμογής και πειθαρχίας με στόχο τη δραστική καταπολέμηση της σπατάλης, τον εξορθολογισμό των δημοσίων δαπανών και τη συρρίκνωση των διαρθρωτικών ελλειμμάτων, ενώ η δεύτερη εξ αυτών στην υλοποίηση ενός μεγάλου εύρους πολιτικών και μέτρων για την τόνωση της οικονομίας ως προς την ανάπτυξη, την ανεργία, τη ρευστότητα και τη μείωση του ελλείμματος. Βασική επιδίωξη του μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής είναι να εισέλθει η χώρα σε μια μακρά περίοδο πρωτογενών πλεονασμάτων, ώστε να πορευτεί χωρίς δανειακές ανάγκες. Εξάλλου, στην ενότητα 1 «Δημοσιονομική στρατηγική και πολιτικές» του Κεφαλαίου 3 του μεσοπρόθεσμου, υποενότητα 1.4 «Η νέα δημοσιονομική προσπάθεια στην περίοδο 2013-2016» αναφέρεται ότι «οι καθυστερήσεις στην εφαρμογή των πολιτικών, κυρίως στον τομέα των διαρθρωτικών αλλαγών και η περιορισμένη εφαρμογή ή/και χαμηλότερη αποδοτικότητα κάποιων μέτρων, που οδήγησαν σε πολύ χαμηλότερες αποδόσεις του συνολικού πακέτου των μέτρων της προηγούμενης περιόδου σε σχέση με τους αρχικούς υπολογισμούς, σε συνδυασμό και με τη βαθύτερη, από ότι προβλεπόταν, ύφεση, δημιούργησαν μεγάλες αποκλίσεις ακόμη και από τους χαμηλότερους (μετά την επιμήκυνση) στόχους του πρωτογενούς ελλείμματος Γενικής Κυβέρνησης της περιόδου 2013-2016. Προκειμένου να επανέλθει το πρόγραμμα στις αρχικές του προβλέψεις, κρίθηκε απαραίτητο να συνεχισθεί και να ενταθεί η δημοσιονομική προσαρμογή...». Σε συμμόρφωση προς τις ανειλημμένες δεσμεύσεις στα πλαίσια του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου, με τις διατάξεις της υποπαραγράφου Γ.1 (με τίτλο «ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΤΟΜΕΑ») της παραγράφου Γ (με τίτλο «ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΘΕΜΑΤΩΝ ΓΕΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ») του άρθρου πρώτου του ανωτέρω αναφερόμενου Ν. 4093/2012 επιχειρήθηκε νέα νομοθετική παρέμβαση στο μισθολόγιο των υπαλλήλων του ευρύτερου δημόσιου τομέα με στόχο την περαιτέρω μείωση των αποδοχών τους. Στα πλαίσια δε της παρέμβασης αυτής με την περίπτωση 1 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ανωτέρω νόμου, ορίστηκε, ειδικότερα, ότι «Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία, για λειτουργούς, υπαλλήλους και μισθωτούς του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ν.Π.Ι.Δ. και Ο.Τ.Α., καθώς και για τα μόνιμα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων και αντιστοίχων της Ελληνικής Αστυνομίας, του Πυροσβεστικού και Λιμενικού Σώματος, καταργούνται από 1.1.2013...». Στην αιτιολογική έκθεση του νόμου αυτού - χωρίς καμία μνεία των προηγουμένως επιβληθεισών με προγενέστερους νόμους μειώσεων των αποδοχών των μισθοδοτούμενων από το Δημόσιο - αναφέρεται, ως προς την κατάργηση των επιδομάτων Χριστουγέννων και Πάσχα και του επιδόματος αδειάς, ότι «Με τις παρούσες διατάξεις ρυθμίζονται θέματα μισθολογικού περιεχομένου, τα οποία προβλέπονται στο πλαίσιο εφαρμογής του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος Δημοσιονομικής Προσαρμογής. Ειδικότερα: Με τις διατάξεις της

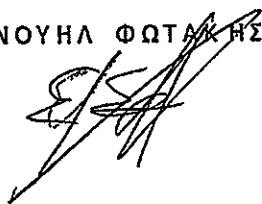
ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλλει : στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 1.626,39€, στην δεύτερη ενάγουσα το ποσό των 1,485,42€, στην τρίτη ενάγουσα το ποσό των 1.551,34€ , στην τέταρτη ενάγουσα το ποσό των 2.336,21€, στην πέμπτη ενάγουσα το ποσό των 2.254,86 € , στην έβδομη ενάγουσα το ποσό των 518,06€, στον όγδοο ενάγοντα το ποσό των 2.390,97€, στην ένατη ενάγουσα το ποσό των 582,64€, στην δέκατη ενάγουσα το ποσό των 1.331,23€ , στην ενδέκατη ενάγουσα το ποσό των 681,35€, στην δωδέκατη ενάγουσα το ποσό των 477,93€ , στην δέκατη τρίτη το ποσό των 1.174,30€ , στην δέκατη τέταρτη ενάγουσα το ποσό των 1.090,28€ , στην δέκατη πέμπτη ενάγουσα το ποσό των 1.586,11€, στην δέκατη έκτη ενάγουσα το ποσό των 2.425,39€ , στην δέκατη έβδομη ενάγουσα το ποσό των 1.640,44€ , στην δέκατη όγδοη ενάγουσα το ποσό των 2.370,14€, στην δέκατη ένατη ενάγουσα το ποσό των 2.413,20€, στον εικοστό ενάγοντα το ποσό των 2.413,20€ , στην εικοστή πρώτη ενάγουσα το ποσό των 2.356,39€ , στον εικοστό δεύτερο ενάγοντα το ποσό των 2.436,79€ στην εικοστή τρίτη το ποσό των 1.260,75€, στον εικοστό τέταρτο ενάγοντα το ποσό των 2.304,55€, στην εικοστή πέμπτη ενάγουσα το ποσό των 1.570,84€, στην εικοστή έκτη ενάγουσα το ποσό των 1,618.06€, στην εικοστή έβδομη ενάγουσα το ποσό των 1,633.33€ , στην εικοστή όγδοη ενάγουσα το ποσό των 975€ , στην εικοστή ένατη το ποσό των 587.50€ , στην τριακοστή το ποσό των 2.413,17€, στην τριακοστή πρώτη το ποσό των 2.413,17€, στην τριακοστή δεύτερη το ποσό των 2.413,17€ , στον τριακοστό τρίτο ενάγοντα το ποσό των 2.302,78€, στην τριακοστή τέταρτη ενάγουσα το ποσό των 976,48€, στην τριακοστή έκτη το ποσό των 131,94€, στην τριακοστή έβδομη το ποσό των 1.188,96€, στον τριακοστό όγδοο ενάγοντα το ποσό των 2.016,65€, στην τριακοστή ένατη ενάγουσα το ποσό των 2.365,97€, στον τεσσαρακοστό ενάγοντα το ποσό των 2.330,54€ και στην τεσσαρακοστή πρώτη ενάγουσα το ποσό των 779,87€, άπαντα με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρις ολοσχερούς εξοφλήσεως.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ την δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα στις 10/3/2021, σε έκτακτη, δημόσια και στο ακροατήριό του συνεδρίαση, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων και νομικών παραστατών .

Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΩΤΑΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Υπογράφεται μόνο από τ.β.ν
Ειρηνοδίκη επειδή τ.β. Γραμ-
ματέας κωλύεται.

Αθήνα 4-0-MAR-2021